

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 52.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625492608/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Husets Musiklærer havde faaet Tilladelse til at en af hans fattige Elever, en ung Pige, turde lade sig høre i den fornemme Kreds. Hun var ret smuk, hun var et Talent; et Par Lorgnætter kom ved Spillebordet for Øiet, en enkelt gammel Dame reiste sig og stod et Øieblik ved Døren; »*charmant!*« sagde hun, »nydeligt spillet!« sagde Clara, – »men hun holder sig ikke godt.« Imidlertid var Clara den Eneste af alle de unge Damer, som talte til den stille, fremmede Pige, der, efter at have endt Spillet, stod i en Krog mellem Claveret og en Gruppe andre unge Piger, som viste, at de havde Intet med hende at gjøre.

Claras Ord og Venlighed oplivede hendes Træk; Øinene lyste; Herman nærmede sig, var det for Pigens Skyld eller for Claras?

Ud paa Natten var han endnu ved Claras Side, da hun og Moderen steg i Vognen. Dørene rullede afsted ind i den raavaade Luft, Taagen hang som et tæt hvidt Slør op om Karet-Vinduerne, og Damerne trak Kaaberne tættere om sig.

»Du har jo alle de unge Herrer om Dig, Clara!« sagde Moderen. »Det har man i Din Alder og med Dit Udvortes. Vær et fornuftigt Barn. Giv Tid! – Du holdt Dig ellers ikke ganske rank. – Det er mærkeligt ellers, hvor Du ligner mig i Din Alder!«

»Grev Frederik var meget elskværdig,« sagde Clara, og tænkte i det samme egentlig paa Herman, hvis Livlighed, hvis Opmærksomhed mod hende ikke var uden Virkning.

»Grev Frederik er et fortræffeligt Menneske,« sagde Moderen. »Familien er en af de Første!« Der blev en Pause; hun kyssede derpaa Clara og – saa holdt de for deres Hjem.

Herman løb med Kalosker og Paraply gennem de tørvemosedede Gader; den fine, kolde Regn, som faldt i Taagen, trængte ham gennem Klæderne, men han mærkede det ikke; indeni ham var Alt Flamme, Alt Sollys, hans hele Tanke omfattede Clara, og dog vidste han endnu ikke, at det var Forelskelse, hans opgaaende første Kjærlighed.